

Néró tolerancia

KOVÁCS NÉRÓ RENDET RAK!

A megnyerő arcú, agyonretusált fénykép büszkén hirdette az új polgármester ígéreteit. Néró közelebb ment az utcán magányosan álldogáló hirdetőoszlophoz, és dühödten vette tudomásul, hogy pár helyen összefirkálták a képét. – Anyád! Takarodj! – és hasonlóan kedves feliratokkal írták tele. Csettintett egyet, máris két ember ugrott, azonnal bemázolták a régit és új plakátot tettek a helyére.

Kovács Néró csakis a rendet szerette. Rendszert és átláthatóságot akart vinni a kerület életébe, és céljának tekintette, hogy megszüntesse ezt a színes, zsbongó egyveleget, amelyet VIII. kerületnek hívtak. Bosszankodásának tárgya, hogy más városrészekben bezzeg rend van, ott nagyrészt fehér, heteroszexuális, keresztény emberek élnek.

A kerületieknek eleinte nem volt szimpatikus. Ám valahogy meg kellett nyerni a választásokat, ezért sokáig viselte az álarcot, és nem mondta ki azokat a gondolatokat, amelyek évek óta rágták belülről, csak a rendcsinálással kampányolt. A kivitelezésben segített neki régi barátja és bajtársa, Blazowits Bálint, aki a háttérből látta el tanácsokkal. Ahogy a Filmszövetség vezetője beszállt a kampányba, azonnal emelkedni kezdett a népszerűségi indexe. A választásokat simán zsebre tette. Működésének első idejét látszatintézkedésekkel töltötte ki, átadott néhány rövidke utat, tisztán tartotta a várost, és több rendőrt parancsolt az utcákra. Ezek persze növelték a komfortérzetet, de az általa képviselt nézetek hangoztatásával még várni kellett.

Voltak, akik nem szégyellték lenácizni, rasszista módszereket emlegettek, szélsőjobboldalinak titulálták, horogkereszténynek nevezték. Micsoda gyűlölet és árokásás! Talán rossz, hogy rendet és egységet akar? Vagy mindenki azt tegye, amit akar, és jöjjön az anarchia? Mi lenne ebből? Hova tűnik akkor a magyarság? Ő csak jót akar! – Lehet, hogy van, akinek ez nem tetszik, de rájuk úgyszincs szükség a kerületben, el lehet menni – gondolta. Hívőnek tartotta magát, habár templomban utoljára gyerekkorában volt. Most mégis arra kérte az Urat, hogy segítse a terveit, segítsen neki rendet tenni. A vallásosság egyébként is jól mutatott a szórólapokon meg az ingyenes újságokban. Egy idő után már csak a saját hívei előtt tartott beszédet, és kizárólag nekik kampányolt. Olykor elment egy zsidó ünnepre, vagy engedélyezett egy melegrendezvényt, de belül forrt a dühtől, és alig várta, hogy vége legyen a másságnak, amely szép lassan tönkreteszi a normális világot.

A sofőr korán érkezett.

A sötétített ablakú kocsit megállt a padka szélén. Álmosnak érezte magát, alig bírt ébren maradni. Testőre a kocsiban is mellette ült. Nem érezte szükségét, de a kerület fizette. Jól mutatott, fontos embernek tűnt tőle. Útközben átgondolta a programját és a csatákat, amelyeket meg kell vívnia a nap folyamán.

A közgyűlésben legalább olyan sokszínű társaság verődött össze, mint amilyen a kerület volt. Vázsonyi Salamon például népszerű politikus, nagy ellenlábasa. Mindenki tudta, hogy eredetileg Weiszfeldnek hívták, de úgy tűnt, Nérón kívül ez senkit sem zavart. Mindenhez hozzászólt, ha kellett, ha nem, néha még a saját gondolatait sem hallotta tőle. Vagy ott volt a Rostás meg a Lakatos. Ordított róluk, hogy cigányok. Mit keresnek a közgyűlésben? Amit végképp felháborítótnak tartott, az a Magyarországon született Tóth Ahmed volt. Csak rá kell nézni, arab, legalábbis félig biztosan az. Itt, Európa szívében, Budapesten! És magyarnak tartja magát! Micsoda dolog ez? Még jó, hogy nem kell vele egy imaszőnyegen térdepelni! Na, ezt a sleppet kell neki irányítani. A megbeszélés a második emeleti kerekasztal körül folyt, ahol a polgármester az új kerületrendezési tervet próbálta elfogadtatni.

Vázsonyi Salamon kért szót.

Néró rögtön ideges lett.

– Tisztelt polgármester úr! Kétségeim vannak afelől, hogy önt valóban a jó szándék vezette a terv összeállítása során. Úgy látom, a felújítás valójában a kerület szanalásáról szól. Házakat államosítanak, hogy kiszorítsák a kerületből a cigány lakosságot. A kilakoltatások veszélyes mértékben nőttek, úgy tűnik, csak a kisebbség kárára.

A polgármester összeszorította a fogait, és belemart a kezébe. Átjárta a fájdalom, kicsit ellazult. – Nyugalom, ne támadj azonnal – nyugtatta magát.

– Tisztelt képviselő úr! Kétségtelen, hogy valóban figyelmesen olvasta a tervet, mert ha így lett volna, láthatná – igyekezett minél pontosabban fogalmazni, nehogy magyarázkodnia kelljen egy szerencsétlen megjegyzés miatt –, hogy azért szeretnénk egy területre koncentrálni a kisebbséget, hogy ott kellő szociális támogatást tudjunk nekik nyújtani. A kilakoltatásokkal kapcsolatban pedig csak annyit tudok mondani, hogy semmilyen megkülönböztetést nem alkalmazunk egyetlen polgártásunkkal szemben sem, minden erre irányuló megjegyzést vissza kell utasítsak. Ha egy család fizetésképtelenné válik, és nem képes gondoskodni magáról, a kerületnek lépnie kell. Ezt várják el azok a polgárok, akik rendszeresen fizetnek, tiszták és betartják a szabályokat. Ezt csak nem vitatja?

Megpróbált mosolyt erőltetni az arcára, de magában azt gondolta: – Ó, hogy fulladnál meg, te kutya zsidó! – Ettől a képzeletben kimondott mondatától máris jobban érezte magát.

Kopogtak, belépett Vázsonyi Salamon ikertestvére. Odament a testvéréhez, sűgött neki valamit, majd megállt a falnál, és a tekintetét Néróra szegezve hallgatta tovább a beszélgetést. Kovács megdöbbsent. Nem tudta, hogy a Vázsonyinak testvére is van. Senki nem lepődött meg, tehát valószínűleg csak ő nem tudott róla.

– Nos, igen... – próbálta leplezni zavarát. – Higgyék el, hogy minden, de tényleg minden, amit ebben az elképzelésben olvashatnak, kizárólag a kerület és a benne élők érdekeit képviseli. Azt kérném, szavazzunk.

Lakatos Mihálynak, a roma képviselőnek is muszáj volt megszólalnia.

– Kérem, hogy rögzítsük a különvéleményt, miszerint a kisebbségi képviselők nem értenek egyet a kilakoltatásokkal és a családok tönkretételével. Ezt kötelességünk megtenni. Én nem akarok semmilyen fejlődés és fejlesztés útjába állni, de a tiltakozásomat szeretném kifejezni.

Az asztal körül helyeslő hangokat lehetett hallani.

– Na, megszólalt a cigány is – gondolta magában. – Ilyenkor mindenki olyan szép szólásokat pendít meg, és még logikusan is hangzik az érvelésük, jöhet a zokogókórus. De nekem kell rendet raknom, és kivakarni ezeket a mocskos cigányokat a kerületből. Segíteni rajtuk... Magukon sem tudnak segíteni, de az adófizetők pénzéből dözsölnének vígan!

Bár megszabadulhatnak mindtől, bár átvénné őket egy másik kerület! Miért nekem jutott ez a hálátlan feladat?

Ekkor ismét kopogtak, és bejött Lakatos úr két ikertestvére. Testvérükhöz léptek, valamit a fülébe súgtak, és megálltak a falnál a polgármestert szuggerálva.

– Rendben, beírjuk. Van valakinek még valami óhaja, sóhaja, amit szeretne belefírni, vagy végre elkezdhetjük az érdemi munkát? Kérem jegyzőkönyvbe venni a különvéleményeket.

– Itt valami nem stimmel – gondolta. Megtörölte a homlokát.

A Lakatosék hármásikrek? Lehet, hogy éveken keresztül egymást váltották? Kikkel tárgyalt egyáltalán? Hiszen úgy néznek ki, mint három tojás.

Három barna színű tojás, persze – tette hozzá rezignáltan.

A kerület egyetlen női képviselője, dr. Ága Zsuzsa kért szót. A legokosabb volt a testületben, de hát mégiscsak nő. Csak azért volt a testület tagja, hogy papíron jobban mutasson a nemi egyenlőségi mutató.

– Elnézést, én is szeretnék mondani valamit!

– Hallgatjuk – mondta csüggedten a polgármester. Na most jöhetnek a femnáci dumák.

– Mikor fogja úgy érezni, polgármester úr, hogy a kerületében élő összes emberért tennie kell, és nem csak azokért, akik önre szavaztak? Miért zárja ki azokat, akik nem önnel értenek egyet? A legfontosabb pedig, hogy ha támogat valamit, azt ne mások kárára, ne mások ellen tegye! A kerületben élő kisebbségek nem az ellenségei. Kérem, ezt vegye figyelembe! – Ezzel leült.

Néro magában dühöngött. – Ó, ez az idióta kurva! Már csak ez hiányzott! Ráadásul az terjed róla, hogy elhagyta a családját. Biztos leszbikus. Egyre szebb. Hova kerültem? – Minden empátikus készségét összeszedve folytatta.

– Visszautasítom a képviselő nő vádjait. Van a kisebbségeken kívül más is, amit fontosnak tart? Például a magyarokat? A magyar érdekeket?

Megint kopogtak, ez egy ilyen nap. Dr. Ága Zsuzsa gyönyörű ikertestvére belopózott a gyűlésbe, majd leült az ablak mellé egy székre, a képviselő nő mögé. Kovács egy pillanatig döbbenet nézett maga elé, majd azt mondta:

– Azt hiszem, most lett elég. Megkérném az ikreket, hogy hagyják el a termet, ez nem nyitott megbeszélés, nem egy családi piknik! Kik maguk egyáltalán?

A teremben hangzavar támadt, úgy kellett lecsillapítani az embereket, mivel a közgyűlés eredetileg nyíltan volt meghirdetve. – Hát most lezárom – gondolta Néro –, nem lesz itt testvértalálkozó. Mi ez? Szóraznak velem?

– Szünet! – kiáltotta.

A társaság kiment a folyosóra, dohányoztak, beszélgettek. Ő még álldogált egy darabig a papírjai felett, majd rázuhant a székre, és bambult a semmibe. A megbeszélés a szünet után folytatódott. Amikor rákérdezett a felbukkanó ikertestvérekre, nem értették a kirohanását. Őszintének tűntek. Mi folyik itt?

Elindult hazafelé. Kinézett az autó az ablakán. A Zsolozsma téren, az Erzsébet-szobor körül cigányok gyülekeztek. Kínzó gondolatok maradtak.

Arra várnak, hogy bedobja a törülközőt. Erre megy ki a játék, tudta ő. Konstruktív viták? Támogatás a fontosabb nemzeti ügyekben? Mit tudnak felmutatni ezek a kicsinyes játékaikat játszó, a saját szemétdombjukon kapirgáló ellenzékiek? Egy rakás cigányt, zsidót és meleget. Kinek kellene ezek? Mi hasznot hajtanak? Itt álldogálnak, ahelyett, hogy dolgoznának. – Ó, hogy takarodnának el valahova máshová ezek a... – De még mielőtt befejezte volna a gondolatot, a nagyjából tízfős csoport kettévált, és megjelentek az ikertestvéreik.

A látvány felfoghatatlan volt számára. Ilyen nincs! A lámpa zöldre váltott, az autó elindult. Valami nagyon nincs rendben. Vagy vele nem stimmel valami, vagy az egész kerület megkegyült. Meglazította a nyakkendőjét, és ivott egy kis ásványvizet. Muszáj megnyugodnia, mostanában túlhajtotta magát. Le kell vezetnie a rengeteg feszültséget és stresszt. Délután átadott egy kis játszótérrel egy zömében magyarok lakta területen, és boldogan konstatálta, hogy nincs kettős látása, nem örült meg, mindenki normális volt. Meglátta az egyik családot, aki a fekete férjével érkezett. Ez nem lehet igaz! Hová fajul a világ? Már épp kezdte jobban érezni magát, erre idejön ez a boxos idegen, és a tejeskávészínű gyerekek itt fog játszani, ezen a játszótéren. Megjelent a család mellett a férfi ikertestvére. Hát persze, hogy van neki! Miért ne lenne? A magyarok bezzeg nem szaporodnak! Nem veszik észre, hogy el fognak fogyni, el fognak tűnni. Nekik miért nincsenek ikrek? Testvéreket, de gyorsan, mielőtt az összes színes bőrű lebegne a gyerekszülési versenyben! Akkor kitehetik a megtelt táblát, és mehetnek vissza Etlközbe, ahonnan ezer éve érkeztek, és az országot biztosan nem Magyarországnak fogják hívni. Minden eszközzel meg kell ezt akadályozni!

Teltek a napok, és egyre több iker tűnt fel a környezetében. Ha csak alig hallhatóan, a foga között mormolt valamit, volt, hogy négyes ikrekkel találkozott. A polgármesteri hivatalban egy idő után az volt az érzése, mintha egy elvarázsolt kastély tükörtermébe került volna – mindenfelé megszólalásig ugyanolyan emberek sétáltak. Ikek beszéltek a folyosókon, és nem látott mást, csak cigányokat, zsidókat és melegeket. Ez volt mindennek a teteje. Az a Milán, a számfejtőről! A pasija ott lebzelt körülötte. Egyetlen pozitív hozadéka ezeknek a langyiknak, hogy nem szaporodnak – gondolta kárörvendően.

Milán ikertestvére bukkant fel a folyosó sarkán, majd a barátjé is. Néző letaglózva állt a folyosón, nem tudta felfogni, hogy egy meleg párnak meleg ikertestvérei vannak, akik ráadásul egymással járnak. Nevetgéltek, jókedvűnek tűntek.

Legszívesebben lehányta volna őket.

Nekitámaszkodott a folyosó falának, ez már több volt a soknál. Ekkor megjelent a sarkon Milán harmadik ikertestvére ugyanannak a pasinak a harmadik ikertestvérel. Elég! – gondolta.

Odament a hatos fogathoz, megrázta Milánt.

– Ti szórakoztok velem? Mi folyik itt?

A fiatalok nem értették, mi a gond, megpróbálták az elkeseredett polgármester ujjait lefejteni a rongybabaként vergődő bérszámfejtő karjáról.

– Mi ez, valami buziünnep? Beöltöztök egymás hasonmásának? Most már ez az alap? A buzulás?

Erre még három Milán jelent meg a folyosón. Nézővel forgott a világ, nem bírta felfogni a történeteket. Szédült. Odaértek a biztonsági őrök, senki sem értette a helyzetet. Közbeléptek volna, de a polgármester leintette őket. Milánék elhagyták az épületet. Néző érezte, hogy egy perccel sem tud tovább maradni ebben az intézményben, orvosi segítségre van szüksége.

Dr. Szép Endre szerint minden rendben volt, nem látott semmilyen elváltozást. Az eredmények megfelelőek, a korához képest jó kondícióban van. Felírt neki egy gyógyszert, és azt javasolta, keressen fel egy specialistát, mivel úgy gondolta, a problémája inkább pszichés, mintsem fizikai eredetű. Az orvosi megnyugtatás segített, a polgármester nyomban jobban érezte magát.

De csak néhány pillanatig. Meglátott ugyanis valamit, amitől elhomályosult a látása. Az orvos nyakában... Ha jól látta... Igen, jól látta. Az egy Dávid-csillag. Egy Dávid-csillagos nyaklánc. Ilyen nincs. Ez is egy nyavalyás zsidó. Nincs igazság.

Már várta is a kopogást. Fülelt, hopp, meg is van! Pár apró ütögetés az ajtón, és elegánsan belépett Szép Endre ikertestvére a CT- és röntgenfelvételekkel.

Mi mással?

Konzultáltak, kiértékeltek az eredményeket. Néző felkelt az ágyról, fogta a kabátját, a táskáját, és nesztelenül kilépett a folyosóra. Nem bírja tovább. Mi ez, talán a kettős látás egy ritka formája? Sétált az utcán, maga se tudta merre. A sofőrt hazaküldte, szerencsére neki még nem volt hasonmása.

Elment a szeretőjéhez. Az este fantasztikus volt Nórával, pedig az idegeskedés miatt igazából jelen sem volt. Legalább elmondhatta neki a problémáit, és a nő igyekezett megérte-

ni. Éjjel rémálmai voltak, tehetetlenül hánykolódott az ágyban. Nóra később felébresztette, mert attól tartott, felveri a szomszédokat. Álmban megállás nélkül káromkodott, mocskos buzizott, szemét cigányozott és aljas zsidózott. Párszor még niggerezett is.

Kiment a konyhába, töltött magának egy pohár vizet. Bevett egy újabb nyugtatót, és arra gondolt, hogy a családjával kéne lennie. A feleségével annyira elhidegültek egymástól, hogy csak az újságok címlapján mutattak jól, az életben ez a házasság már nem létezett. Persze kifelé muszáj a tökéletességet mutatniuk. Mosoly, gazdagság, boldog élet. Csodálatos kényszerhazugság. Hogy került ebbe a lehetetlen helyzetbe? Nem, nem mehet haza. Ott még feszültebb lenne.

Másnap reggel kilépett a verőfényes VIII. kerületi napsütésbe. Megállt az utcán, és hitetlenkedve forgatta a fejét. Hordákban vonultak a cigányok, fenyegető látvány volt. Aztán meglátta a kipát viselő csoportokat. Több százan igyekeztek a munkahelyükre, fontoskodva beszélgettek az ikertestvéreikkel. Meleghordákat nem látott, de rengeteg jóképű, izmos ikertestvért látott vonulni ahhoz, hogy ne fogjon gyanút. Helyben vagyunk. Nem értette, hogyan lehetséges, de konkrétan olyan sokan voltak, hogy egyetlen „magyart” se látott, vagy csak hírmondónak.

Egyre idegesebb lett, és egyre többet káromkodott. Lassan kezdte észrevenni, hogy összefüggés lehet a két dolog között. Tett egy próbát. Az egyik utcai kávézóban beállt a sorba egy feketéért, és az előtte álló, valószínűsíthetően cigány származású honfitársára halokan annyit mondott: – Hülye cigány. – És igen! Rögtön felbukkant az ikertestvér a bódé mögött, gőzölgő kávét hozva. Ez nem lehet véletlen! Kombinálni kezdett. – Szemét cigány kurvák! – Azonnal megjelent az ikertestvérek tíz ikerfelesége. – Szemét cigány kurvák a mocskos kis purdékival! – Erre felbukkant még tíz feleség, egy óvodányi gyerekkel. Rengetegen voltak. Hátrálnia kellett, mert több százan álltak a kígyózó sorban a kávézó előtt. Mi a fene történik itt? Komolyabb segítségre van szüksége, ez már nem játék. Ez veszélyes!

A Nemzeti Filmszövetség komor épülete vészjóslóan magasodott az utca fölé. Milyen hátborzongató egy hely, ismerte el keserűen. Kiszállt a liftből a legfelső emeleten. A folyosó teljesen kihalt volt, néptelen. Dolgozik itt egyáltalán valaki? Zajt hallott, az átjáró végén mintha egy árnyat látott volna. Mi az? Egy szarvas talán? Egy fekete szarvas? Jól látta? Hova jött, állatkertbe? Miért hallucinál? Biztos csak képzelődött.

Egy hang szakította meg a gondolatait.

– Kovács Néró polgármester, bemehet. Az elnök úr már várja.

Honnan tudta? Nem is jelentkezett be. Ki ez? Hol a titkárnő?

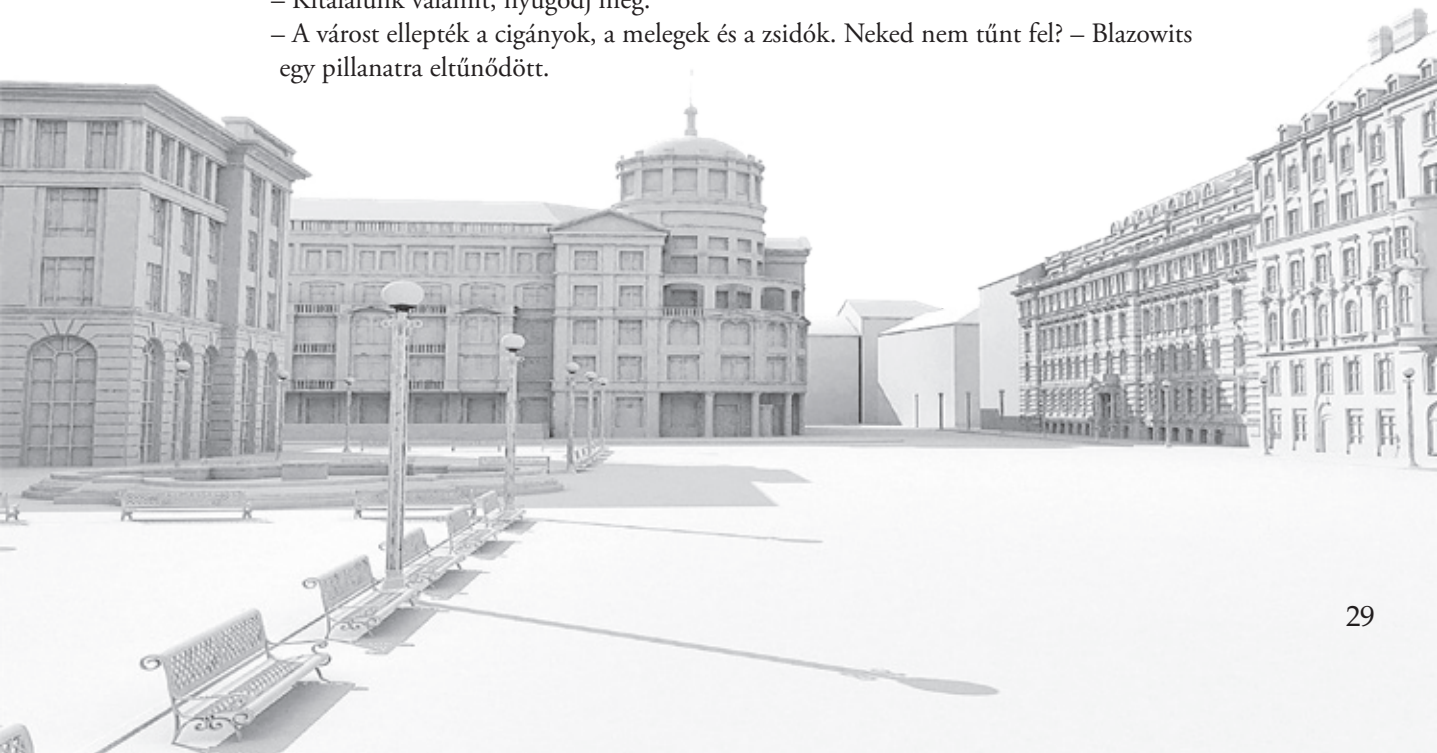
Az ajtó kinyílt, az irodában Blazowits Bálint várta.

– Drága barátom! Mi újság? Foglalj helyet – az elnök érdeklődve fürkészte az arcát.

– Nagy bajban vagyok, a segítségedre van szükségem. – Remegett a szája széle, tehetetlenül leült a kanapéra.

– Kitalálunk valamit, nyugodj meg.

– A várost ellepték a cigányok, a melegek és a zsidók. Neked nem tűnt fel? – Blazowits egy pillanatra eltűnődött.

– Nem értelek.

– Nézz ki az ablakon! Ezt figyelj! Mindenki mindenkinek az ikertestvére. Kinek van húsz ikertestvére? Ki szülte őket? Egy bálna? Ne szórakozz velem! Ennek semmi értelme.

A polgármester összetörve visszaült a kanapéra.

– Érzem, hogy ez az egész ellenem irányul. Nem tudom, mi lenne a megoldás, ezért jöttem hozzád. Mindig hasznos tanácsokat adsz. Állarcot hordanak? Hasonmásokat keresnek? Nem tudom, de valami nagyon nincs rendben. Egyetlen magyar sincs már az utcán. Itt tényleg nem stimmel valami.

– Miért, szerinted mi a magyar?

– Hát, ezek biztos nem azok.

– De te tudod, milyen egy magyar? Hogy néznek ki? Mit keressek?

– Most segíteni akarsz nekem, vagy hátráltatsz? Én pontosan tudom, ezer közül is megismerem, ha valaki magyar. Hadd döntsön el én, hogy kit tartok annak.

– Ahogy akarod.

Néro bosszankodva nézett az elnökre, idegesen dobolt a lábaival. A Filmszövetség elnökét mulattatta a dühe.

– Szóval azt mondd, egymás után tűntek fel?

– Igen, elég arra gondolni, hogy zsidó vagy buzi, és máris sokszorozódnak.

– Csak így, hogy zsidó? Csak ennyi?

– Na jó, lehet, hogy volt egy jelző is előtte, nem mindegy?

Blazowits gondolkodott.

– És ettől többen lettek, azt mondd?

– Többen? Mozdulni sem lehet tőlük az utcán! Hova jutottunk, uramisten! Miért velem kellett ennek megtörténnie?

– Van egy ötletem, de nem biztos, hogy működik.

– Bármit, csak legyen vége.

– Szóval, azt mondd, hogy egy káromkodás után történik mindez. Akkor...

– Akkor?

– Miért nem próbálsz meg káromkodni a másik oldal kárára is?

– Hogy érted?

– Úgy értem, ha látsz egy magyar embert, csak gondold valami nagyon negatívra, próbáld ki, hogy működik-e.

– Ez egyszerűen fenomenális! Miért nem jutott ez előbb eszembe? Azonnal ki kell próbálnom. Köszönöm!

– De bánj óvatosan a szavakkal barátom! Így is rengeteg szó tűnt el az utóbbi időben. Ha sokat mondogatod, ezeknek is nyoma vesz!

– Ezekért nem kár – legyintett Néro szórakozottan.

A Filmszövetség elnöke tűnődve követte tekintetével a Zsolozsma tere rohanó alakot az emeleti loft ablakából.

Néro azonnal nekiállt a munkának, megpróbált számára elfogadható, igazi magyarokat keresni. Szerencséje volt, meglátta a Bunyós Bélát, aki épp egy cigánytömegben próbálta átverekedni magát. Régen örült neki ennyire. Kopasz, nagydarab, tetovált fickó volt, olyan ember, akivel senki nem húzna szívesen ujjat.

– Szervusz, drága Bélám – köszönt a hústoronynak. Az visszamosolygott rá.

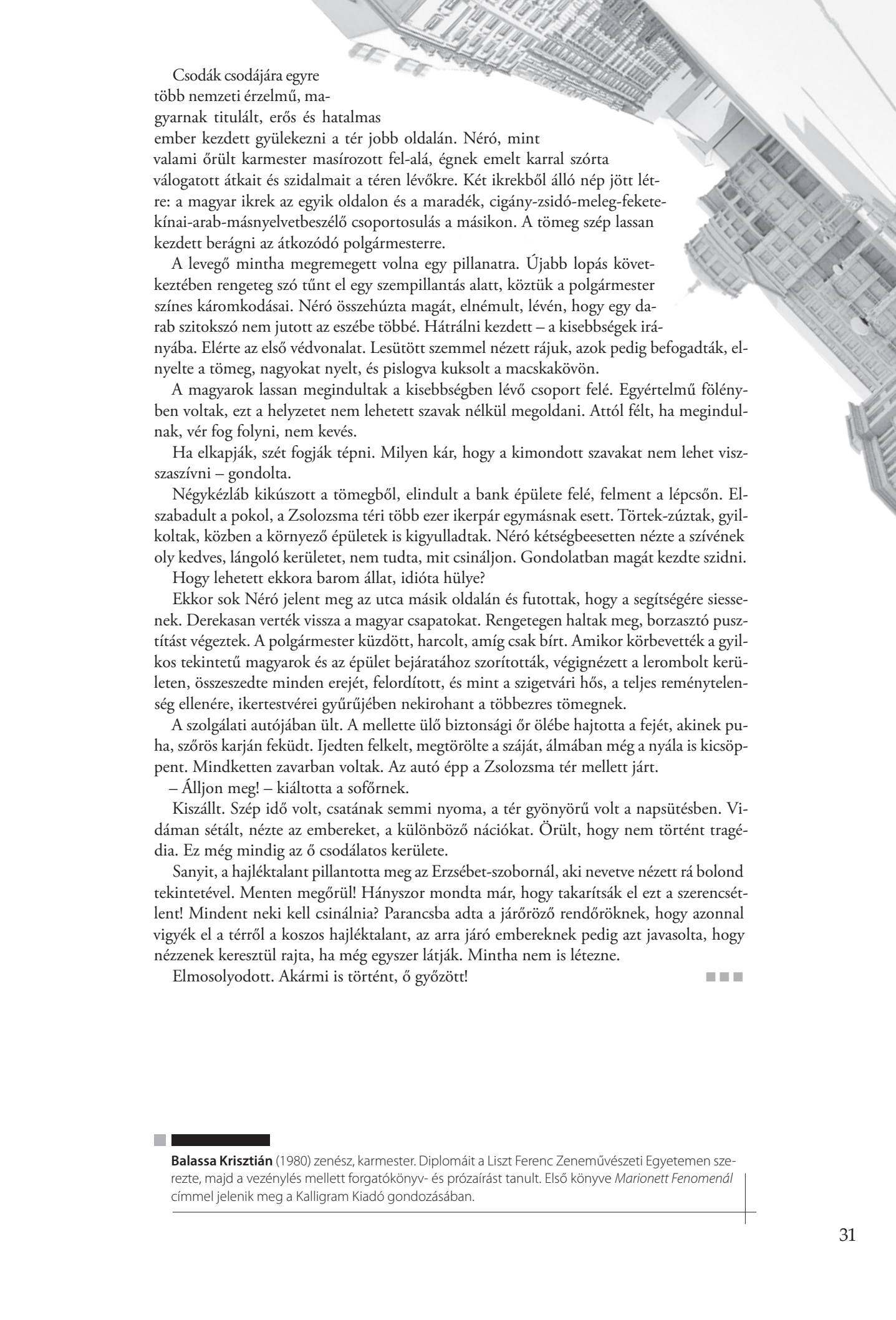
Magában ordítva arra gondolt: – Ó, te náci barom, te!

Bunyós Bélának két ikertestvére is volt, egyszerre bukkantak fel a tér két végében, és feléjük tartottak. Néro ujjongott.

– Működik!

Elkezdett csapatokat toborozni. Rájött, ha hangosan mondja ki, amit gondol, az sokkal eredményesebb. Magából kikelve üvöltözött a téren.

– Gusztustalan férgek! Magyar barmok! Nacionalista csürhe! Takarodjatok!

Csodák csodájára egyre több nemzeti érzelmű, magyarnak titulált, erős és hatalmas ember kezdett gyülekezni a tér jobb oldalán. Néró, mint valami örült karmester masírozott fel-alá, égnek emelt karral szórta válogatott átkait és szidalmait a téren lévőkre. Két ikréből álló nép jött létre: a magyar ikrék az egyik oldalon és a maradék, cigány-zsidó-meleg-fekete-kínai-arab-másnyelvetbeszélő csoportosulás a másikon. A tömeg szép lassan kezdett berágni az átkozódó polgármesterre.

A levegő mintha megremegett volna egy pillanatra. Újabb lopás következtében rengeteg szó tűnt el egy szempillantás alatt, köztük a polgármester színes káromkodásai. Néró összehúzta magát, elnémult, lévén, hogy egy darab szitokszó nem jutott az eszébe többé. Hátrálni kezdett – a kisebbségek irányába. Elérte az első védvonalat. Lesütött szemmel nézett rájuk, azok pedig befogadták, elnyelte a tömeg, nagyokat nyelt, és pislogva kuksolt a macskakövön.

A magyarok lassan megindultak a kisebbségben lévő csoport felé. Egyértelmű fölényben voltak, ezt a helyzetet nem lehetett szavak nélkül megoldani. Attól félt, ha megindulnak, vér fog folyni, nem kevés.

Ha elkapják, szét fogják tépni. Milyen kár, hogy a kimondott szavakat nem lehet visszaszívni – gondolta.

Négykézláb kikúszott a tömegből, elindult a bank épülete felé, felment a lépcsőn. Elszabadult a pokol, a Zsolozsma téri több ezer ikerpár egymásnak esett. Törtek-zúztak, gyilkoltak, közben a környező épületek is kigyulladtak. Néró kétségbeesetten nézte a szívének oly kedves, lángoló kerületet, nem tudta, mit csináljon. Gondolatban magát kezdte szidni.

Hogy lehetett ekkora barom állat, idióta hülye?

Ekkor sok Néró jelent meg az utca másik oldalán és futottak, hogy a segítségére siessenek. Derekasan verték vissza a magyar csapatokat. Rengetegen haltak meg, borzasztó pusztítást végeztek. A polgármester küzdött, harcolt, amíg csak bírta. Amikor körbeverték a gyilkos tekintetű magyarok és az épület bejáratához szorították, végignézett a lerombolt kerületen, összeszedte minden erejét, felordított, és mint a szigetvári hős, a teljes reménytelenség ellenére, ikertestvérei gyűrűjében nekirohant a többezres tömegnek.

A szolgálati autójában ült. A mellette ülő biztonsági őr ölébe hajtotta a fejét, akinek puha, szőrös karján feküdt. Ijedten felkelt, megtörölte a száját, álmában még a nyála is kicsöp-pent. Mindketten zavarban voltak. Az autó épp a Zsolozsma tér mellett járt.

– Álljon meg! – kiáltotta a sofőrnek.

Kiszállt. Szép idő volt, csatának semmi nyoma, a tér gyönyörű volt a napsütésben. Vidáman sétált, nézte az embereket, a különböző nációkat. Örült, hogy nem történt tragédia. Ez még mindig az ő csodálatos kerülete.

Sanyit, a hajléktalant pillantotta meg az Erzsébet-szobornál, aki nevetve nézett rá bolond tekintetével. Menten megőrül! Hányszor mondta már, hogy takarítsák el ezt a szerencsétlent! Mindent neki kell csinálnia? Parancsba adta a járőröző rendőröknek, hogy azonnal vigyék el a térről a koszos hajléktalant, az arra járó embereknek pedig azt javasolta, hogy nézzenek keresztül rajta, ha még egyszer látják. Mintha nem is létezne.

Elmosolyodott. Akármilyen is történt, ő győzött!

Balassa Krisztián (1980) zenész, karmester. Diplomáit a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen szerezte, majd a vezénylés mellett forgatókönyv- és prózáírást tanult. Első könyve *Marionett Fenomenál* címmel jelenik meg a Kalligram Kiadó gondozásában.